

בית משפט לעניינים מנהליים בבאר שבע

עת"מ 29560-11-17 קליין נ' משרד הפנים/האגף לרישוי כלי נשק

בפני כבוד השופטת יעל רז-לוי

העותר עמירם קליין

נגד

המשיבה
1. המשרד לביטחון פנים – מנהל רישוי כלי ירייה
2. משטרת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז דרום – אזרחי
באמצעות ב"כ עו"ד תמר שגב - כהן

פסק דין

בפני עתירה כנגד החלטת המשיב 1 – מנהל רישוי כלי ירייה מיום 19.09.17 לדחות את הערר שהגיש העותר על פי סעיף 12 לחוק כלי ירייה, התשכ"ט – 1949 (להלן: "חוק כלי ירייה"), וזאת בהתבסס על המלצת משטרת ישראל לבטל את רישיון הנשק שהיה לעותר.

רקע עובדתי בקצרה

1. העותר החזיק ברישיון נשק לרובה אוויר משנת 1968 אשר היה בתוקף עד 31.10.2018.
2. ביום 28.5.2017 בוטל בהמלצת משטרת ישראל רישיון הנשק שהיה לעותר. זאת לאור המלצת המשטרה רה למשרד לביטחון פנים לפעול לביטול רישיון הנשק שהיה בידי העותר, בגין תיק אלימות במשפחה שנפתח כנגד העותר בגין תקיפה הגורמת חבלה כנגד בת זוגו ביום 18.5.17.
3. ביום 11.7.17 הגיש העותר ערר כנגד ההחלטה על ביטול רישיונו.
4. יצוין כי, ביום 15.8.2017 נסגר תיק החקירה נגד העותר בעילה של חוסר ראיות מספיקות, כאשר מתשובת המדינה בעתירה עלה, כי ערר שהוגש על ידי העותר כנגד עילת הסגירה נדחה וזו נותרה בעינה.
5. ביום 19.09.17 החליט הממונה במשרד לביטחון פנים לדחות את הערר שהוגש ע"י העותר. בהחלטה צוין, כי הערר הועבר להתייחסות הקצין הממונה במשטרת ישראל, אשר ציין כי עניינו של העותר נשקל פעם נוספת, וכי לאחר שקילת מלוא השיקולים, המלצת משטרת ישראל הינה להתנגד למתן רישיון הנשק, זאת בגין קיומו של תיק של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבן זוג אשר נסגר מחוסר ראיות; כאשר צוין כי ההתנגדות עומדת בעינה שכן: "מעורבות העורר בעבירות המיוחסות לו מגבירים את מסוכנותו של העורר להחזיק כלי ירייה"; וכי החלטת הממונה התקבלה לאחר עיון בחומר שהוצג בפני הממונה (ראה ההחלטה שצורפה כנספח 1 לעתירה).

כנגד החלטה זו הוגשה העתירה שבפני.

בית משפט לעניינים מנהליים בבאר שבע

עת"מ 29560-11-17 קליין נ' משרד הפנים/האגף לרישוי כלי נשק

6. העותר טוען, כי תהליך שלילת הרישיון התנהל באופן בו נשללה ממנו זכותו להליך הוגן, מתוך שיקולים זרים והפעלת סמכות באופן שרירותי, וכי לאחר שנעלה המטרה על העותר, כבר קשה היה למטרה להודות בטעותה ולתקן את המעוות.
7. העותר חזר והדגיש, כי מעולם לא נקט באלימות כלפי אשתו וכי יחוס מסוכנות לעותר מופרכת מיסודה. לטענתו, אותו תיק אלימות במשפחה נפתח על רקע ויכוח שארך דקה או שתיים בנוגע להתערבותו של העותר בתנאי עבודתה של אשתו. העותר הסביר, כי לאשתו נכות המוגדרת "כמוגבלות שכלית – התפתחותית", ובסיועו אושרה לה זכאות לתעסוקה נתמכת. על רקע זה היא החלה לעבוד במפעל ובמשך מספר שבועות עבדה כ- 14-15 שעות ביום. לאחר שעירב את העובדת הסוציאלית קוצרו שעות עבודתה ל-8 שעות. אשתו של העותר כעסה עליו מאחר וחששה שהדבר יגרום לה לבעיות בעבודה, ועל רקע זה נוצר אותו ויכוח, אשר היה ויכוח קצר, ובשום שלב לא היה כל מגע פיזי בינו לבין אשתו.
8. העותר ציין עוד בכתב העתירה, כי לאחר כחצי שעה הגיעו שוטרים אל דירתם ושאלו אם היה ויכוח ביניהם. בשלב מסוים השוטר הכניסה את אשתו לחדר השינה ובהמשך רצתה לגבות ממנה עדות. העותר הדגיש בפניה כי אשתו סובלת מ"מוגבלות שכלית התפתחותית מלידה" וכי בשל מצבה אין מקום לחקור אותה אלא על פי הוראות הדין. למרות האמור, העותר ואשתו נלקחו לתחנה ושם אשתו נלקחה בנפרד לחקירה, וזאת ובניגוד לחוק הליכי חקירה והעדה (התאמה לאנשים עם מוגבלות שכלית או נפשית) התשס"ו-2000, כאשר היא נחקרה על ידי שוטר אשר אינה מיומנת בחקירות מסוג זה.
9. העותר ציין, כי הוא שוחרר בתום שעות של חקירה בערבות ובהרחקה מביתו למשך 10 ימים, כאשר הוא הוסע לביתו על ידי השוטר שעצר אותו, בכדי שזה יקח ממנו את הנשק - רובה האוויר.
10. לאחר שהעותר קיבל הודעה על סגירת התיק בעילה של "לא נמצאו ראיות מספיקות להעמדה לדין" הוא הגיש בקשה מנומקת לשינוי עילת הסגירה לעילה של "היעדר אשמה" אך טרם נענה.
11. העותר חזר והדגיש, כי חקירת אשתו הייתה שלא כדין, וטען כי השוטרים התעלמו מכך שאשתו הינה בעלת מוגבלות שכלית התפתחותית בצורה מכוונת ומודעת, ופעלו בשרירותיות תוך ניצול לרעה של סמכותם, כאשר מטרת החקירה הייתה לחלץ מאשתו עדות נגדו.
12. חוקרי המטרה אף הפעילו איומים כלפיו במעצר רק משום שהעלה טענות נכונות ביחס לאופן חקירת אשתו. הוטעם, כי האשמה העיקרית שהטיחה החוקרת בעותר הייתה כי סטר לאשתו לפני כמה שנים. העותר ידע במה מדובר וסיפק הסבר מלא לשוטר. העותר הדגיש שוב, כי מעולם לא נהג כלפי אשתו באלימות או בכל צורה אחרת המגבירה את מסוכנותו.
13. העותר ציין, כי יש לו עבר פלילי מלפני עשרות שנים וזה התיישן, אך הוא בוחר לציין זאת למרות שהעבירות התיישנו. לדעת העותר, קצין המטרה עיין בפלט המתייחס לעברו הפלילי, ועובדה זו היא שהשפיעה על החלטתו להמליץ על ביטול הרישיון.

בית משפט לעניינים מנהליים בבאר שבע

עת"מ 29560-11-17 קליין נ' משרד הפנים/האגף לרישוי כלי נשק

14. העותר הוסיף, כי הוא סיים תואר ראשון בחינוך ופילוסופיה, טיפל ושיקם נפגעי סמים ואלכוהול, ואף הונפק לו רישיון לנשק על ידי משרד החינוך. בהמשך סיים תואר שני במדעי הזקנה, סייע בהתנדבות לאנשים שונים בעיקר לאוכלוסיות מוחלשות, ובמשך כל חייו הבוגרים השתדל למלא את חובותיו כאזרח. העותר הדגיש, כי שירת בצה"ל בסדיר ובמילואים, מהם כ-15 שנה כמילואימניק מתנדב; בתפקידו האחרון שימש כרב סמל פלוגתי בצה"ל למשך 15 שנה וכי על אף הלחץ הכרוך בתפקיד ועל אף היותו אוחז אז בנשק, לא נהג מעולם בכל אלימות, ועובדה זו לא הגבירה את מסוכנותו. על כן כל האמור מעיד, כי אין כל "הגברת מסוכנות" בעניינו.

15. נוכח האמור חזר העותר והדגיש, כי החלטת המשיבים נעדרת כל הנמקה, וניהול ההליך הפלילי נגדו נעשה בניגוד לעקרונות צדק והגינות משפטית, בניגוד להוראות חוק יסוד כבוד האדם וחירותו, כאשר לא ניתנה לו זכות יסוד חוקתית להליך הוגן.

16. המשיבים **בתשובה** ציינו, כי ככלל במדינת ישראל אין זכות קנויה להחזקת נשק וההיתר הוא החריג. במקרה זה הממונה פעל כראוי ובסבירות כאשר אומצה המלצת המשטרה לבטל את רישיונו של העותר, בשל החשד בעבירות אלימות כלפי זוגתו. הראיות עליהן ביסס הממונה את החלטתו עומדות ברף המנהלי ומלמדות על מסוכנותו. כל זאת, בשים לב לכך שלפי ההלכה בית המשפט אינו שם את שיקול דעתו תחת שיקול דעתה של הרשות המנהלית. על כן, נראה כי אין הצדקה להתערבות בהחלטה זו של הממונה אשר ברור כי אינה בלתי סבירה.

עוד צוין בתשובת המשיבים בכתב וזאת בקשר לאותו אירוע, כי השוטרים נקראו אל הדירה על ידי השכנים לאחר שנשמעו צעקות תוקפניות של גבר. בחקירה סיפרה אשת העותר כי לא תקף אותה ולא נהג כלפיה באלימות פיזית באותו יום, אלא צעק עליה והורה לה לא לעבוד במשרה שהוצעה לה, כיון שזה יפגע בקצבת הנכות לה הוא זכאי מביטוח לאומי. יחד עם זאת היא העידה, כי בשנתיים האחרונות העותר תקף אותה פיזית מספר פעמים – זרק עליה חפצים, סטר לה ותקף אותה בפניה באגרוף. צוין, כי העותר הכחיש את הדברים וטען כי אשתו סובלת מפגור שכלי מלידה ולפעמים היא "מדמיינת דברים".

17. עוד ציינו המשיבים בתשובתם בכתב, כי בהתאם להלכה הפסוקה המדיניות הנהוגה היא לצמצם עד כמה שאפשר את מספר כלי הנשק שבידי הציבור. על כן מדיניות אגף הרישוי היא לאזן בין הצורך לאפשר לאנשים כשירים לשאת נשק ובכך לתת מענה למצב הביטחוני, ומצד שני להגן על הציבור בפני ריבוי כלי נשק במרחב הציבורי ברשות מי שאינו כשיר לכך. הערכת סיכון נעשית על ידי בחינת עברו של מבקש הרישיון ובין היתר - מעשים פליליים שיש בהם יסוד של אלימות, איום לביצוע אלימות או מעשים המעלים חשש לאיבוד שליטה על ידי המבקש. שיקולים אלו של בחינת העבר הפלילי הוכרו בפסיקה כשיקול רלוונטי. בשלב זה די בראיות אשר אדם סביר היה רואה אותן כבעל ערך הוכחתי, והעובדה שאין המדובר בראיות העומדות ברף הפלילי, לא חוסמת את דרכה של הרשות המנהלית לעשות שימוש בראיות אלו כדי לקבל החלטה בהתבסס עליהן. על כן, העובדה שתיק נסגר מחוסר ראיות אינה שוללת את האפשרות להסתמך עליו.

בית משפט לעניינים מנהליים בבאר שבע

עת"מ 29560-11-17 קליין נ' משרד הפנים/האגף לרישוי כלי נשק

18. בדיון שהתקיים בפני ביום 27.12.2017 חזר העותר וטען, כי התנהלות המשיבים לא הייתה תקינה ועומדת בניגוד לכללי המשפט המינהלי וכי כל הטיפול בתיק שלו היה רשלני ובניגוד לכללי הצדק וההגינות. כך לדוגמא ציין, כי קיבל את ההחלטה לדחות את הערר שהגיש בעניין ביטול רישיון הנשק כאשר לא צוין בגוף ההודעה שיש באפשרותו לערער על ההחלטה, בעוד שלפי החוק היה עליהם להודיע לו על זכותו לערער.

19. העותר שב על טענותיו והדגיש, כי בכל הטיפול בעניינו פעולת הרשות לקתה ברשלנות ובחוסר סבירות, וכי במקרה זה העילה עליה מסתמכים היא "הגברת המסוכנות" וזאת כאשר מי שחקר את אשתו עשה זאת בניגוד לחוק שכן היא לוקה בבעיה קוגניטיבית.

העותר הוסיף והדגיש, כי ישנן עובדות סוציאליות המכירות אותו ואת אשתו ולמרות זאת הרשות המנהלית לא פנתה אל הרווחה לאיסוף הנתונים אודותיהם. כאשר זה מחובתה של הרשות המנהלית, מקום בו הוא ואשתו מטופלים במשך שנים ברווחה.

העותר הפנה לפסיקה בה נקבע, כי ביטול של רישיון שהיה בידי האזרח היא פגיעה בזכות של האזרח, זאת בשונה מבקשה ראשונה לרישיון.

20. ב"כ המשיבה ציינה בדיון, כי העילות אותם מציין העותר נוגעות לפרוצדורה המשטרית ולא רלוונטיות להחלטה של האגף לרישוי. בנוגע לדברי העותר ביחס לפנייה לרווחה, ציינה כי די היה בראיות המצויות בתיק החקירה כדי לבסס את טענת המשטרה.

21. במהלך הדיון עיינתי בתיק החקירה.

22. לאחר שניתנה לעותר אפשרות להשלים את טיעוניו לאחר הדיון, הוגשה תשובתו בכתב לתגובת המשיבה. בתשובתו שב והדגיש העותר, כי לא הפעיל כל אלימות כלפי אשתו; כי טענת המשיבה לפיה התווכח עם אשתו על רקע בקשתו ממנה שלא תעבוד במשרה שהוצעה על מנת שלא תפגע קצבת הנכות שלו אינה נכונה, שכן אין קשר בין גובה ההשתכרות לקצבת הנכות; וכי המשטרה לא פנתה אל הרווחה, על אף שהוא ואשתו מטופלים במשך שנים על ידי עובדות סוציאליות.

העותר הוסיף, כי על הרשות להסתמך כל ראייה מנהלית שהיא אמינה ומבוססת, אך במקרה זה לא ניתן לומר כי המשטרה התבססה על ראייה העומדת בתנאים אלו. שכן המשטרה לא הצליבה נתונים אל מול הרווחה ומכאן כשלה באיסוף הנתונים. המשטרה אף לא טרחה לפנות אל הרווחה וליידעה על מסוכנותו של העותר. מכאן שאף המשטרה לא סברה כי העותר מסוכן. על כן לא ניתן לומר כי מדובר בראיות העומדות במבחן הראייה המנהלית.

עוד ציין העותר, כי לעיתים אשתו אינה מפרשת סיטואציות חברתיות בצורה נכונה, וכך למשל טענה בעבר כי המעביד שלה היכה אותה על אף שהדבר לא ארע.

בית משפט לעניינים מנהליים בבאר שבע

עת"מ 17-11-29560 קליין נ' משרד הפנים/האגף לרישוי כלי נשק

העותר הוסיף, כי יש לו זכות מעין קנויה להחזיק כלי נשק לאחר שהחזיק כלי נשק במשך 50 שנה ולא הפר את הכללים והאמון שניתן בו. במקרה זה היה על המשיב להקפיד יותר ולא לבטל את רישיונו, על סמך טענות בלתי מבוררות ובלתי מוכחות.

הודגש, כי הארכת תוקפו של רישיון הנשק של העותר נעשתה על סמך הוראת מעבר מבלי לעמוד בתבחינים הנהוגים היום להוצאת רישיון לכלי נשק, וכי המשיב 1 שגה בציינו בתגובה כי העותר החזיק בנשק על סמך תבחיני עבר ולא מתוקף הוראת מעבר. לטענתו אין המדובר בשגגה סתם אלא בחלק משרשרת הטעויות שהובילה להחלטה השגויה כנגדה הוא עותר.

עוד טען העותר, כי הוא קיבל מענה על דחיית הערר רק לאחר שלושה חדשים ולא תוך 45 ימים כנדרש וזאת בכתב באופן לא מנומק. התנהגות זו מונעת מהעותר את זכותו להליך הוגן. מעבר לכך, מדובר בפגיעה בשמו הטוב של העותר ובזוגיות של העותר ואשתו. העותר אף הפנה לפסיקה ממנה ניתן, לדבריו, ללמוד, כי במקרה זה לא היה על הרשות לבטל את רישיונו.

דיון והכרעה

23. סעיף 5(א) לחוק כלי ירייה קובע כלל לפיו **"לא יחזיק אדם כלי ירייה אלא על פי רישיון"**.

עניין זה נובע מכך שמדינת ישראל אינה מכירה בזכותו של אדם להחזיק נשק. על כן על המעוניין בכך לבקש רישיון אשר ניתן לשלוש שנים אשר ניתן לאחר מכן לבקש את חידושו (ראו: בג"ץ 423/84 מחמד עבדל רחמן עזאם נ' שר הפנים, לט (1) 337 (1985)).

24. מטרתו של החוק היא לאזן בין הזכויות והאינטרס של הפרט להחזיק בכלי ירייה, לבין האינטרס הציבורי של צמצום מספר כלי הנשק המוחזקים על ידי אזרחים. בהתאם, רישיון לנשק יינתן רק לאלו אשר נמצאו כשירים לכך על מנת להבטיח את שלום הציבור וביטחונו. בכך תצמצם הרשות את הסיכוי שבידי מי שאינו כשיר לכך, ימצא כלי נשק קטלני [עע"מ 3792/14 עובד רופל נ' המשרד לבטחון פנים/האגף לרישוי כלי ירייה/מרחב חיפה (פורסם בנבו, 23.03.2015) (להלן: "רופל")].

25. ככלל המדיניות הנוהגת בשנים האחרונות מלמדת על מגמה בכיוון של צמצום בהיקף הענקת רישיונות לכלי ירייה, והכל מתוך השיקול של שמירה על שלום הציבור וביטחונו. עמדה זו, לפיה יש לשאוף לצמצם את כמות כלי הנשק המוחזקים על ידי הציבור אושרה בפסיקה:

"שיטת משפטנו איננה מכירה בזכותו של אדם להחזיק ברשותו כלי ירייה, והמדיניות העקרונית של המשיב בסוגיה זו, היא מדיניות מצמצמת, היינו מדיניות השואפת להפחית את כמות כלי היריה המוחזקים בידי אזרחי המדינה.." [עע"מ 389/13 עופר קרינסקי נ' המשרד לביטחון פנים (פורסם בנבו, 1.10.2014)].

26. כך בעניין רופל הודגש, כי אין דופי בגישה זהירה ומחמירה של הרשויות בעניין מתן רישיון לכלי ירייה,

בית משפט לעניינים מנהליים בבאר שבע

עת"מ 17-11-29560 קליין נ' משרד הפנים/האגף לרישוי כלי נשק

וכי ההתערבות השיפוטית בהחלטות הרשויות בעניין זה תהיה במשורה.

27. המחלוקת בין הצדדים בענייננו נוגעת לשאלת סבירות החלטת המשיבים לבטל את רישיון לנשיאת נשק שהיה בידי העותר, זאת על רקע המלצת המשטרה המבוססת על ממצאי תיק החקירה שנפתח נגד העותר בשל חשד לתקיפת בת זוגו- תיק אשר נסגר מחוסר ראיות.

28. סעיף 11(2) לחוק כלי ירייה קובע כי הרשות המוסמכת לעניין רישיונות היא: **"פקיד רישוי, על-פי המלצת קצין משטרה בכיר"**.

29. החוק אינו מפרט מהם השיקולים שעל הרשות המוסמכת לשקול בבואה להחליט על מתן רישיון נשק או ביטולו. גיבוש הקריטריונים נעשה על ידי משרד הפנים על בסיס האיזון שבין האינטרס להבטיח את שלומו של מבקש הרישיון, אשר לעתים עלול להימצא בסיכון עקב עיסוקו או מקום מגוריו, לבין האינטרס לצמצם ולהפחית ככל האפשר את מספר כלי הירייה שבידי אזרחים במטרה לשמור על שלום הציבור ובטחונו.

30. בהתאם לסעיף 12(א) לחוק, פקיד הרישוי רשאי לפי שיקול דעתו -

"(1) לתת רישיון או לסרב לתתו ;

(2) לתת רישיון בתנאים ובהגבלות ולהטיל תנאים והגבלות על רישיון שניתן;

(3) לבטל רישיון תוך תקופת תקפו".

31. נמצאנו למדים, כי סעיף 12(א)(3) לחוק כלי ירייה מקנה לרשות את הסמכות לביטול רישיון להחזיק בכלי ירייה, באופן שניתן לבטל רישיון לפי החוק עוד קודם שתם תוקפו, זאת באם אכן קיים שינוי נסיבות המצדיק המבסס זאת.

עוד נקבע בסעיף 12(ג)(2) לחוק כלי ירייה, כי המשטרה הינה גורם המוסמך להמליץ ולהגיב לעניין הענקת רישיון או ביטולו.

32. השאלה שעלי להכריע בה אפוא הינה, האם קיומו של תיק החקירה על ממצאיו, יש בו כדי להצדיק את ההחלטה לביטול רישיונו של העותר, הגם שתיק החקירה נסגר בעילה של חוסר ראיות.

33. בחינת החלטת המשיבים מושא העתירה תעשה לאור ההלכות הידועות, לפיהן בית המשפט לא ישים עצמו בנעליה של הרשות המנהלית, ולא יתערב בהחלטות הרשות המינהלית שהתקבלו בגדר סמכותה, משיקולים עניינים ולא חרגו ממתחם הסבירות [ראה לדוגמא בג"ץ 6474/10 עיריית ראשון לציון נ' שר הפנים (פורסם בנבו, 03.02.2014) וכן בג"ץ 10111/17 אבי פלדמן נ' משרד השיכון ואח' (22.1.2018)].

בית משפט לעניינים מנהליים בבאר שבע

עת"מ 17-11-29560 קליין נ' משרד הפנים/האגף לרישוי כלי נשק

34. הפסיקה הבחינה בין התנאים הנדרשים לאי חידוש רישיון אל מול הפקעתו של רישיון אשר טרם פג תוקפו, כך שלצורך הפקעה נדרשים תנאים מחמירים יותר [ראו: עת"מ 765/04 ישראל דנציגר נ' ועדת הערר לפי סעיף 12 לחוק כלי ירייה משרד הפנים (פורסם בנבו, 13.4.2005); וכן בג"ץ 799/80 פנחס שללס נ' מינהל נפת פתח-תקווה משרד הפנים פ"ד לו(1) 317 (1981)]. מכאן, שיש ממש בטענות העותר בעניין זה, כי במקרה בו מדובר בהפקעת - ביטול רישיון שהיה בידי העותר במשך שנים ארוכות, המבחן הינו מחמיר יותר.

35. ודוק, הגם שהבחינה במקרה בו בוטל רישיון צריכה להיעשות בהקפדה יתרה, עדיין אין באמור כדי ליצור לעותר מעין זכות מוקנית כנטען (ראה סעיף 11 לתגובה בכתב שהוגשה על ידי העותר לאחר הדיון). שכן על פי הדין במדינת ישראל, אין לאזרח זכות קנויה להחזיק ולשאת כלי ירייה, והמדיניות הינה זו המבקשת לצמצם את מספר כלי הנשק.

36. כאשר הרשות מחליטה על ביטולו של רישיון, עליה לבסס החלטה זו על תשתית ראייתית עניינית ומספקת, וביתר שאת כאשר מדובר במי שהחזיק ברישיון למשך שנים, כפי העותר שבפנינו.

37. עם זאת רמת ההוכחה הנדרשת במסגרת ההליך המנהלי שונה מזה הנדרשת בהליך הפלילי שאז נדרש לקבוע ממצאים מעבר לכל ספק סביר. כשאנו מצויים בגדרו של ההליך המנהלי, ניתן להתבסס על ראיות מינהליות כמו מידע מודיעיני ומידת ההוכחה הנדרשת הינה פחותה:

"יתר על כן, עסקינן בראיות מנהליות, שאינן צריכות להגיע לרמת "מעבר לספק סביר" (ראו גם עע"מ 5878/11 קלנטריה נ' פקיד הרישוי לכלי ירייה [פורסם בנבו] (2013)). הסמכות נתונה, והדברים נבחנים איפוא בגדרי סבירות. האם רשות זהירה סבירה צריך שתתעלם מן הראיות המינהליות מהסוג שלפנינו כאן? אכן, ערים אנו גם להבדל בין מתן רישיון לבין שלילתו, שהיא צעד הטעון יתר הקפדה. (עניין רופל, פסקה י").

38. בהתאם לאמור נפסק, כי החלטת פקיד הרישוי נסמכת על המלצת המשטרה בהיותה הגוף אשר אמון על שמירה על שלום הציבור. ידוע כי יכול ויישלל רישיון אף ללא קיומו של תיק פלילי באותו עניין, כאשר המשטרה יכולה לבסס המלצתה על מידע מודיעיני וחומר חקירה בתיקים פתוחים או סגורים, כדי לבחון האם אכן קיים חשש למסוכנות. עוד נפסק, כי גם במקרה בו תיק חקירה נסגר, כפי שבענייננו, עדיין אין בכך כדי למנוע מן הרשות לבחון האם יש בחומר החקירה ראיות מינהליות, שיש בהן כדי לבסס הצדקה לשלילת הרישיון (ראו: עע"מ 5878/11 ארז קלנטריה נ' פקיד רישוי לכלי ירייה (פורסם בנבו, 28.01.2013); וכן עת"מ 56193-06-16 סלמה נ' משרד הפנים (פורסם בנבו, 29.12.16).

39. בענייננו שוטרים הגיעו אל דירת העותר ובת זוגתו לאחר ששכנים דיווחו על צעקות תוקפניות של גבר כלפי אשתו, כאשר המשיבה בתגובתה התייחסה לכך שאשת העותר ציינה בחקירתה במשטרה, כי באותו היום לא נהג העותר כלפי אלימות, אך בעבר הייתה אלימות והעותר תקף אותה פיזית מספר פעמים ואף סטר לה ותקף אותה באגרוף.

בית משפט לעניינים מנהליים בבאר שבע

עת"מ 17-11-29560 קליין נ' משרד הפנים/האגף לרישוי כלי נשק

40. לאחר שבחנתי את כל טענות העותר, את החלטת הממונה, את המלצת המשטרה, ולאחר שעיינתי בתיק החקירה וכלל החומר המצוי בו, באתי לכלל מסקנה כי אין מקום להתערב בהחלטת המשיבים, שהינה סבירה בהיותה מבוססת על ראיות מנהליות ברמה מספקת אשר יש בהן כדי להעיד על מסוכנותו של העותר. אציין, כי בחנתי את החומר שהונח בפני, תוך שנתתי דעתי אף לטענות העותר ביחס להקשר הדברים, ביחס לתוכן והסיבה לוויכוח בין העותר לאשתו, וכן ביחס לאופן בו נחקרה אשתו ולפגמים באופן חקירתה.

41. לאחר כל אלו ושקילת מכלול טענות העותר, לא מצאתי כי ישנה עילה להתערבות בהחלטת הממונה אשר עומדת במבחן הסבירות והמידתיות ואשר התבססה על המלצת המשטרה שנעשתה על בסיס הערכת ממצאי החקירה.

42. למסקנתי זו הגעתי מתוך עיון בתיק החקירה, ולא רק על בסיס חקירתה של אשת העותר בתחנת המשטרה לגביה יש לעותר טענות רבות, אלא בשים לב למכלול נסיבות העניין, לסיבה בגינה הגיעה המשטרה למקום, ולחומר הראיות המתייחס לכל שהתרחש בדירה בעת שהגיעו השוטרים.

43. יש לזכור כי המשיבים הם שמופקדים על הגנה על שלום הציבור, ואין למצוא פגם בכך שהם נתנו משקל לחומר המצוי בתיק החקירה המלמד על אותה הגברת מסוכנות. עוד יוער, כי הסתמכות פקיד הרישוי ובהמשך הממונה על המלצת המשטרה הינה אך סבירה, בשים לב לכך שלמשטרה ולגוף החקירה הכלים והאמצעים לבחון את הראיות הקיימות ואת מכלול חומר החקירה, אל מול שאלת התאמת העותר לשאת כלי ירייה.

44. נציין עוד כי, העותר אחז ברישיון נשק לרובה אוויר אותו קיבל מאביו. הגם שמדובר בנשק בעל ערך סנטימנטלי ברור, עדיין אין המדובר בנשק המוחזק לצורך הגנה עצמית, שאז קיים אינטרס להבטיח את שלומו של בעל הרישיון, אשר נשקל אל מול טעמי מסוכנות.

45. בהינתן כל האמור החלטת המשיבים אינה חורגת ממתחם הסבירות משזו התבססה על שיקולים ענייניים; ובהינתן ההלכות בדבר מידת התערבותו של בית משפט לעניינים מנהליים, לא מצאתי כל פגם המצדיק התערבות בהחלטתם.

46. טרם נעילה אציין, כי המערער מעלה טענות רבות נוספות ביחס להתנהלות המשטרה. כך העלה העותר טענות רבות באשר לאופן חקירתה של בת זוגתו, אשר לדבריו סובלת ממוגבלות שכלית התפתחותית; ביחס לכך שאשתו לא נחקרה בהתאם לפי חוק העדת אנשים עם מוגבלויות; וביחס לכך שהמשטרה לא אספה נתונים אודות העותר וזוגתו מלשכת הרווחה. כן טוען העותר לפגיעה בשמו הטוב בשל אופן סגירת התיק והתנהלות המשטרה.

בחנתי האמור, ולא מצאתי אף בטענות אלו, הצדקה לקבלת העתירה. באשר לטענות הנוגעות לאופן חקירתה של אשתו, הרי כאמור, בחנתי את חומר הראיות, כאשר מסקנתי כי קיימות ראיות מינהליות

בית משפט לעניינים מנהליים בבאר שבע

עת"מ 29560-11-17 קליין נ' משרד הפנים/האגף לרישוי כלי נשק

ברמה הנדרשת לביסוס החלטת המשיבים, הינה בשים לב למכלול חומר הראיות, ולא רק לחקירת אשת העותר במשטרה.

באשר לטענות האחרות, הרי אלו אינן בליבת השאלה המונחת בפני להכרעה, ואין בהן כדי להצדיק התערבות בהחלטת הממונה נשוא עתירה זו; ואף לא מצאתי שיש בטענות בדבר כך שהמשיבים לא פנו לאיסוף נתונים מלשכת הרווחה, כדי לבסס הצדקה לקבלת העתירה. שכן די בראיות המינהליות הקיימות, כדי להוביל למסקנה שהחלטת המשיבים מצויה במתחם הסבירות.

באשר לטענות בדבר פגיעה בשמו הטוב של העותר בשל אופן סגירת התיק, הרי עילת הסגירה נדונה במסגרת ערר שהוגש על ידי העותר, וזו כאמור נותרה על כנה.

47. אשר לטענות המערער ביחס לכך שלא צוין בהודעה על דחיית הערר, כי זכותו לעתור לבית המשפט כנגד ההחלטה, הרי אכן יש מקום שהרשות תבחן האמור, ותפעל בעתיד למתן הודעה על הזכות להגשת העתירה במסגרת ההודעה הניתנת על החלטה בערר. זאת בדומה לאופן בו מצוין עניין זה בהחלטה על ביטול הרישיון (שם מצוינת קיומה של זכות להגשת ערר).

סיכום

48. נוכח כל המקובץ ומכל הטעמים שפורטו מצאתי, כי החלטת המשיבים הינה סבירה ואין מקום להתערב בה.

אשר על כן, אני דוחה את העתירה.

בנסיבות העניין אין צו להוצאות.

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"א אדר תשע"ח, 08 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.

יעל רז-לוי, שופטת